

Ens
ha arribat

Bodes i
batejos

Hisenda està decidida a treure diners d'on sigui. Ara ha obert el nou front de les bodes i els batejos. I quan arribi el bon temps, de les comunions. No vol que el convit es pagui en negre.

Any
Salvador Espriu

Verdaguer, sobirà poeta, martiritzat per la gent del seu mateix país, perseguit sense treva, abandonat en la misèria.

Avui és festa

Miquel
Berga

Munyir la vaca

Estem condemnats a viure sota els efectes de l'allau d'informació. Només cal agafar el metro: entre parada i parada, les pantalles "envien" missatges sense parar. Els usuaris, pobres, busquen alka-seltzers per digerir la sobredosi. Els més intrèpids, però, mentrestant i simultàniament, tenen l'ull al mòbil no fos cas que hagués entrat un tuit, un whatsapp o un anunci al Facebook. Quan surten se'ls veu pujar les escales extenuats. Dos alka-seltzers. Sí, tots tenim el benefici i la maledicció de tenir una accessibilitat immediata i constant a la informació. Avui, l'únic programa pedagògic indispensable és el d'aprendre a discernir davant l'allau informatiu que ho embolcalla tot. Les aules haurien d'esdevenir –com les esglé-

Els nostres joves necessiten com mai tenir monòlegs d'introspecció reflexiva

sies – espais de silenci i recolliment. No cal ensenyar res, n'hi hauria prou amb crear un ambient de reflexió per digerir i posar en perspectiva el que ja saben els alumnes o el que es pensen que saben. Les noves tecnologies generen un disseny curricular autònom i la feina de l'ensenyant és ajudar a descodificar-lo i fer-lo rellevant en la formació dels alumnes. Contra l'excés informatiu, alerta i discerniment. Hamlet és un heroi contemporani perquè Shakespeare li va donar set monòlegs per a la reflexió personal. Enmig del soroll, l'agitació i els esdeveniments vertiginosos al seu voltant, Hamlet va gosar pensar abans d'actuar. Va entendre que només els ignorants són atrevits. Valorar pros i contres fa els processos lents. La "consciència" és un obstacle per a l'acció precipitada. Els nostres joves, els nostres Hamlets, necessiten tenir monòlegs d'introspecció reflexiva. Fa cent anys, el pintor per excel·lència del *midwest* americà, Grant Wood, ho tenia més fàcil. Amb el seu estil sever i alhora naïf, Wood va retratar el seu entorn rural i quan ja era famós va confessar que tot ho havia après en un espai de reflexió privilegiat: "Totes les idees bones que he tingut em van venir al cap mentre muniya les vaques." La majoria no tenim vaques a mà i ja no es munyen manualment. Trobar alternatives és urgent.

L'endemà del dissabte

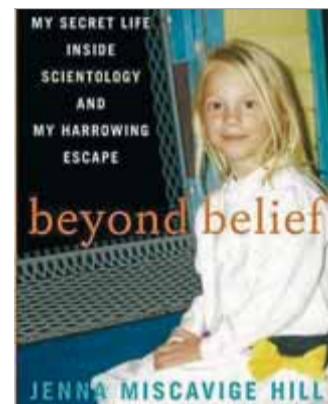
Matthew Tree

Estrès. A l'Eixample barceloní, a la cantonada de Marina amb la Gran Via, s'ha obert una botiga nova. Per bé que l'espai interior sigui ple de sofàs i poltrones luxosos, no és pas cap botiga de mobles. Tot i que s'hi ofereix un "test d'estrès", no és pas cap gabinet de psicòlegs. Hi ha molts exemplars del mateix llibre (*Dianética*) a l'aparador, però no és pas cap llibreria. El que s'hi ven és una religió (reconeguda com a tal per l'Estat espanyol, aquesta botiga no paga impostos) el nom de la qual –la cienciologia– no consta en cap rètol, enlloc, potser perquè aquesta fe té més mala fama que mai, en bona part a causa de la publicació d'un llibre (*Beyond Belief*, 2013) escrit per Jenna Miscavige (la neboda de l'actual cap de l'Es-

glésia, David Miscavige).

□□□

Càstig. L'autora hi revela que, dels 6 anys fins als 12, ella i altres fills de cienciòlegs havien de fer treballs forçats –com ara carretejar traveses de tren i roques amunt i avall– a la granja californiana on tots havien de viure, sense els pares. Quan tenia 7 anys, havia de signar un contracte en què prometia que dedicaria la seva vida actual i totes les reencarnacions futures a la cienciologia durant els propers cent mil·lennis. Als 12 anys, va entrar al Sea Org ('Organització marítima') –el clergat de la cienciologia, a què els seus pares ja pertanyien–, en què havia de portar un uniforme de mariner i treballar 15 hores al dia,

EL PUNT AVUI

7 dies la setmana (gairebé sense vacances). També hi havia de fer cursos que consistien, entre d'altres coses, a aguantar insults interminables sense immutar-se o parlar amb cendres de vidre com si fossin persones. Durant quatre anys, només va veure els pares tres cops.

Quan es va casar, als 19 anys, li van prohibir tenir fills (tal com passa amb tots els membres de la Sea Org; els avortaments hi són habituals). I quan en va marxar, van prohibir que tingués cap contacte amb els amics i familiars que encara pertanyien a l'Església.

□□□

Poder. El més interessant de tot plegat, potser, és la reacció de la mateixa Església, tant a les declaracions de la Jenna Miscavige com a les d'altres fugitius: fa el sord, com si les opinions de tota aquesta gent no comptessin per a res. Qui vulgui veure un paral·lelisme entre la secta més gran del món i el comportament actual d'un cert estat ibèric, que el vegi.

□□□

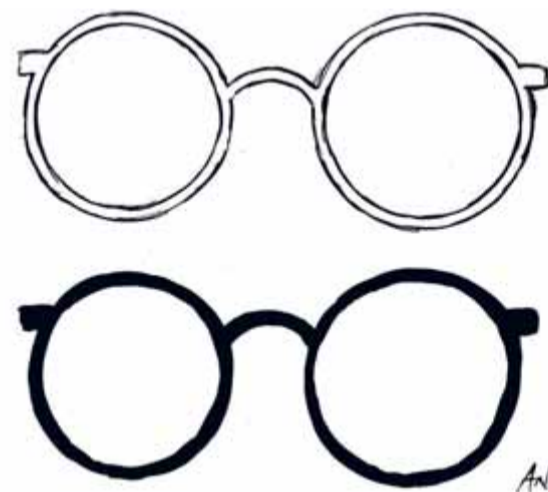
Vuits i nous Janés i Riba

Manuel
Cuyàs

Com que plouen bombes de tots cantons i viure en aquest país s'està fent poc confortable, jo, sense deixar d'implicar-me en la cosa pública, de tant en tant busco refugis i llocs on obrir el paraigua pensant en el meu equilibri personal. En Carles-Jordi Guardiola, el gran especialista en Carles Riba, em va anunciar dies enrere que dimecres faria una conferència a l'Institut d'Estudis Catalans sobre les relacions entre Riba i l'editor Josep Janés, i ja em tenen aquell dia ocupant butaca en la penombra d'una de les sales de la docta casa, aquella amb les parets cobertes de tapisos seculars que du el nom de Prat de la Riba.

Vaig engrescar el meu amic escriptor Manuel Foraster perquè m'hi acompanyés, endevinant que l'hi havia d'interessar. En Foraster s'ha fet col·laborador de *Núvol*, la publicació digital de lletres que dirigeix Bernat Puigtobella (hi entrin amb l'ordinador). Hi ha publicat precisament coses sobre l'editor Janés, del qual aquest any es compleix el centenari del naixement, i ara el tinc encaparrat amb uns articles de Gaziol sobre els fets del 6 d'Octubre del 1934, que, segons ell, tenen una inquietant actualitat. Sempre acabem parlant del "tema", tot ens hi condueix. Però ara som a l'Institut i en Carles-Jordi Guardiola ens llegeix les cartes que Janés des de Barcelona i Riba des de l'exili es van intercanviar entre els anys 1941 i 1943. Per elles em faig sabedor que Riba anomenava

ANTHONY GARNER

"Tina" la seva dona, la Clementina Arderiu, també poeta. Li dic, a en Foraster, que quan algú es diu un nom tan poc comú i tan bonic com Clementina no s'hi val a disminuir-lo i escapar-lo, i acabem pensant si no es tracta d'una manifestació de l'acusat ego literari de Riba, que observava amb inquietud la poetessa que tenia a casa. Coses nostres.

L'editor Janés va ajudar una bona colla de literats de l'exili. Els encarregava i paga-

va traduccions que després publicava, o no. En Carles Riba n'hi va servir, al castellà i signades amb pseudònim. N'hi ha alguna d'inèdita localitzada per Guardiola que ara es podria editar.

El Riba epistolar és igual que el Riba poeta, prosista o traductor. En Foraster em diu: "A Riba li faltava el que a Sagarra li sobrava" i ho trobo molt ben vist. Perdona el sacrilegi, Carles-Jordi, és el nostre nivell. I gràcies per una estona tan agradable.